

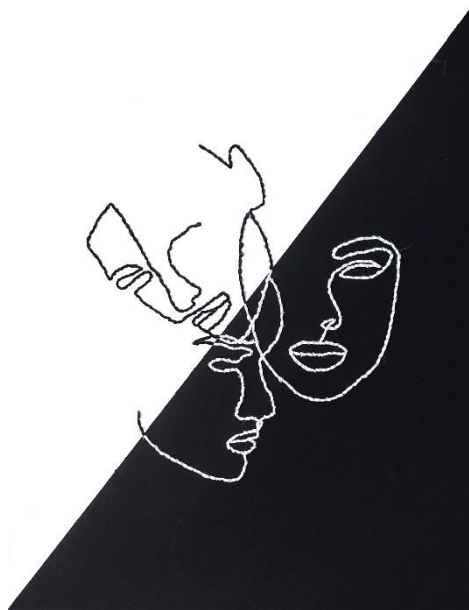
Chorche Damián Sobegh

HÁLA

(Nálada roku 2021)

HÁLA

(Nálada roku 2021)

Chorche Damián Sobegh

Burnett: „Právě tyhle názory světa moc nepomůžou.“

John Rambo: „Seru na svět.“

(Rambo: Do pekla a zpět, USA/Německo 2008)

PROLOG

„Hm,“ zamručel Hála, když na nádraží vystoupil z vlaku.
A odploužil se ulicemi domů.

KAPITOLA I.

1.

Ploužit ulicemi se Hála začal ve větší míře na podzim dvacátého roku, když ho výzkumný institut, v němž na zakázku klientů dumali o čemkoli, poslal v rámci opatření proti koronovírusu podruhé v tom roce na home office. V zimě pak jeho ploužení zesílilo – jako by na zádech nesl panel a za každou nohou táhnul tunovou kouli.

Po smrti své ženy trávil Hála volný čas očištnými vyčerpávajícími a sebezničujícími špacíry a fotografováním navštívených míst. Obvykle došel na nádraží a nasedl do vlaku, který právě někam odjížděl – jedno kam. A tam to valil krajem jako ti jeho oblíbení osamělí bezejmenní střelci spoléhající se výhradně sami na sebe.

„Já sem takovej domestikovanéj hobo,“ vysvětloval.

Ale po každém takovém špacíru ho zaskočil smutek, který velmi rychle přešel ve stud a pocit prázdnoty. Obvykle to rozředil a zlomil mohutnou porcí pív.

„Utíkat, pořád utíkat a hledat tam někde vepředu v dáli ten muj starej dobrej svět, kerej tak důvěrně znám – ty kulisy, mluvu,

vobyčeje, grify, náladu,“ popisoval Hála: „Ale základ všeho je pořád utíkat. Vobčas se zastavit, ale ne na dlouho, zasunout ty zastavení do sebe, ale moc se k nim nevracet, a zase pořád utíkat dopředu. Taková specifická nekončící osobní křížová cesta. Když takhle furt utíkám a moc se nezastavuju, mám pocit, že utíkám všemu. Hlavně smrti, ale i lidem a jejich bytí, protože lidi mě serou maximálně. Bejt s lidma patří k tomu nejhoršímu, co může člověka potkat.“

„Až tě všichni začnou srát, znamená to, že seš starej,“ sečetl starej Šulc.

V posledním půlroce ale ježdění kamkoli přestávalo Hálu bavit, a tak toho postupně nechával. Zůstala mu jen každodenní důvěrně známá a tím uklidňující trasa domov-práce (-hospoda, než ji zavřel koronovirus). Pokud byl nucen cestovat mimo tuto rutinní lajnu, šoural se nezúčastněně a bez zájmu o sebe a okolí. A míval pocit, že se vlastní chůze aktivně vlastně vůbec ani neúčastní.

Od přelomu roku se šoural, tuhnul a zpomaloval už i cestou do práce a domů.

„Když sem vás minule viděla vodcházet, říkala sem si: ‚Ten chlap zestárnul za tři měsíce vo dvacet let‘,“ konstatuje paní Karin.

„To je na parte,“ konstatuje hostinský.

„Hm,“ konstatuje Hála, pokrčí rameny a odšourá se.

Hálu už dlouho zneklidňovalo ledacos: denní světlo, do něhož se ráno probouzel; vyzvánění mobilu; neočekávané maily, dopisy, esemesky, telefonáty a návštěvy kohokoli; tlak lidí, aby s nimi konverzoval, jejich elán, nadšení... a jiné věci.

Hálu frustrovalo, jak svět, který si osahal, zrychlil tempo svého vypařování; jak věci mizely z míst, kde stály, ležely nebo visely odjakživa a kam pro ně sahal automaticky a po paměti a vždycky je tam nahmatat; jak snadno se z událostí a novinek, které kdysi měly teprve spatřit světlo světa, stala hluboká a občas obtížně vybavitelná historie.

„Já pamatuju doby, kdy se ty dnešní bárbršopy a vlasový studia a nehtový studia a kuchyňský studia a jiný studia menovaly ‚holič‘, ‚kadeřník‘, ‚pedikúra‘, ‚prodejna kuchyní‘,“ vyjmenovával: „A třeba taková oficína s čekajícím adeptama na holení a stříhání, zapnutým dráťákem, tištěnejma novinama na hromádce a konverzacema vo prožitým, jsoucím a vočekávaným, takovej ten bazar informací zdarma – to byl takovej předchůdce dnešního internetu... (*Chvilí mlčení*) A pamatuju, když se v kosmu spojily Sojuz a Apollo – ten pohybující se svítící bod sme s tátou večer hledali mezi mrakama hvězd na černý vobloze... A pamatuju, když letěl první americkej raketoplán – ‚Kchlambija‘ hlásila snad Marína nebo kdo na Hlasu Ameriky... A pamatuju, když se vobjevila Tatra 613, v níž se, jak říkal u nás na univerzitě soudruh docent při hodině vědeckýho